

Ofenzívně v boji proti nepřátelské propagandě

Současná etapa všeobecné krize kapitalismu je hlavní příčinou složitě a vyhrčeně situace, která vyvolává vážné obavy o budoucnost lidstva. Kapitalismus není schopen vlastními silami překonat vnitřní rozpory své státně monopolistické fáze. Jeho vývoj přináší stále nové důkazy o správnosti marxisticko-leninské analýzy kapitalismu. Naproti tomu roste přitažlivost příkladu zemí reálného socialismu a jeho vliv pronikl do všech zemí světa.

Objektivní změny ve vzájemném poměru sil ve světě ve prospěch socialismu zvyšují relativní váhu ideologického boje mezi socialismem a kapitalismem. Je tomu tak proto, že mezinárodní imperialismus ztratil dominantní postavení ve světové politice a ekonomice. Dosažení rovnováhy vojenských sil mu nedovoluje beztrápně vydírat vojenskými prostředky. Za těchto podmínek se přeorientoval na ideologicko-psychologickou přípravu nových válečných dobrodružství a současně rozvíjí koncepci tzv. destabilizace socialismu k dosažení změn v socialistických zemích vnitřní evolucí bez použití vojenské síly zvenčí. Konečným cílem tohoto úsilí je rozbit jednotu zemí socialistického společenství, rozložit státy Varšavské smlouvy a odtrhnout socialistické země od spojení s Sovětským svazem.

Podvratná propaganda a ideologická diverze, zaměřená proti zemím reálného socialismu na počátku 80. let, nabývá po-

stupně charakteru psychologické války. To jí umožňuje dovolávat se místo rozumu předsudků, místo dokazování názory vsugerovat, místo faktů operovat smyšlenkami a sofismaty — zkrátka místo přesvědčování cynicky manipulovat vědomím a postoji občanů a používat k tomu nejmodernějších prostředků ve spojení s poznatky sociální psychologie.

Důkazem přeměny je uplatňování metod, které mají zastrašovat naše občany, vést je nejen k pasivní rezistenci a k odmítání spoluúčasti při budování socialismu, ale k zapojení do antisocialistické činnosti. Vyzývání k „občanské aktivitě“, k „paralelní činnosti“ apod. neznamena nic jiného než odmítat současnou politickou a mocenskou strukturu naší společnosti, budovat novou a vytvářet základy pro postupný přechod na pluralitní systém.

Ideově rozvratné působení proti zemím reálného socialismu nabývá nových rysů. Patří mezi ně především:

— plně a jednoznačně podřízení ideově rozvratné činnosti vojenským cílům NATO a nezvyklá koordinovanost akcí, včetně používání jednotné argumentace a volby témat jak ve štvavých kampaních, tak na různých konferencích, mezinárodních setkáních apod.

— úzká spolupráce a prolínání činnosti oficiálních vládnoucích, politických a propagandistických institucí států NATO a

neoficiální činnosti špiónážních služeb a aparátu psychologické války,

— značná rozmanitost metod a prostředků rozvrtného působení, diferencovaný přístup k jednotlivým socialistickým zemím, k politickým a sociálním skupinám v těchto zemích,

— koordinace rozvrtného působení ze zahraničí s činností antisocialistických skupin v jednotlivých socialistických zemích s neskrývaným záměrem vytvořit početnou opozici, představující nátlakovou a komunikační infrastrukturu, která by vykonávala tlak na stranické vedení a vládu,

— soustředění pozornosti na menší počet oblastí společenského života, ovšem na takové, které mohou vyvolávat bezprostřední pocity nespokojenosti a dotýkají se všech společenských vrstev (v současné době je soustředěna pozornost na oblast ekonomiky),

— úsilí přenášet hlavní sféry boje proti reálnému socialismu z oblasti teoretické do oblasti všedního vědomí a tímto manévrem zamaskovat neschopnost přesvědčivě oponovat v teoretické polemice s vědeckým socialismem,

— nápadné využívání všech ideových a politických proudů zaměřených proti marxisticko-leninskému učení a jeho realitě — od pravicově reakčních až po ultralevičácké extrémisty — přičemž přednost je dávána těm, které se výrazně orientují na diskreditaci sovětských zkušeností z výstavby socialismu.

Podstatným rysem, který charakterizuje současné ideové rozvrtné působení třídního protivníka, je uplatňování nových metod a forem při ovlivňování občanů socialistické společnosti.

V první řadě — při ideové rozvrtné působení nejsou opomíjeny výsledky, dosažené při budování socialismu. Pomocí účelově vypracované metodologie jsou ovšem zkreslovány tak, že často vyznívají jako nezdar nebo dokonce jako prohra pro socialistickou společnost.

Za druhé — kapitalistická společnost není glorifikována jako ideální společnost a připouští se kritika některých jevů — převážně extrémních výstřelků — v žádném případě těch, které představují podstatu antagonismů rozporů. Naproti tomu socialistická společnost je líčena jako ještě horší a nedokonalá společnost než je kapitalistická. Zvlášť působivá má být argumentace, že jak kapitalismus, tak i socialismus stojí před řešením v podstatě stejných problémů. Přitom je podsouvána iluze, že „svobodná a otevřená společnost“ (rozuměj kapitalistická) je na-

tolik pružná, aby byla schopna postupně je vyřešit, zatímco socialismus v nich zabředává tak, až se blíží k definitivnímu zániku.

Za třetí — za nejúčinnější způsob, jak se vůbec prosadit ke konfrontaci názorů s našimi občany, je metoda parazitování na různých nedostacích a problémech našeho společenského života, bez ohledu na jejich příčiny vzniku. Jde o nejnovější metodu, která je založena na poznání, že socialismus ve svém vývoji zákonitě překonává vnitřní těžkosti a překážky, které vznikají v procesu ekonomické, sociální a kulturní výstavby. Třídnímu protivníkovi se naskýtá možnost využívat našich vlastních kritických hodnocení, zveřejňovaných ve sdělovacích prostředcích, doplňovat je zkreslenými a vymyšlenými problémy, zaměřit se na nepodstatné nedostatky a podle potřeby je generalizovat za obecné jevy, které jsou vlastní socialistické společnosti, protože vyplývají údajně z uplatňování marxisticko-leninského učení. Takovýmto postupem je socialismu připisována i odpovědnost za osobní životní nezdary lidí, za nenaplnění tužeb a přání jednotlivců. Třídní protivník spoléhá, že prostřednictvím této metody bude schopen vyvolávat i emocionální odsouzení nedostatků a těžkostí, ať již skutečných či vymyšlených, a těch, kteří je zavínil. Podle nepřátelské propagandy jsou jimi členové KSČ — funkcionáři i prostí členové.

Za čtvrté — na metodu parazitování na nedostacích organicky navazuje metoda tzv. imanentní kritiky marxismu-leninismu a reálného socialismu. Její princip spočívá na formálním uznávání správnosti některých tezí učení marxismu-leninismu. Hlavní pozornost je soustředěna na umělé vyhledávání a konstruování jakýchkoli rozporů mezi vybranými tezemi a momentální praxí reálného socialismu. Nedílnou součástí je konfrontace současné úrovně vývoje socialistické společnosti s ideálními a často i abstraktními kritérii již komunistické společnosti. Výslednicí takového konfrontace je pochopitelně obrovský rozdílný nepřátelská propaganda vydává za důkaz o rozporu mezi socialistickou teorií a praxí, mezi slovy a činy, a současně šíří a rozdává rady jak socialistickou společnost vylepšovat, jaké reformy uskutečňovat a dokonce jak myšlenky zakladatelů marxismu-leninismu chápat a tvořit uplatňovat v současných podmínkách.

Imperialistické vládnoucí kruhy se nikterak netají úmyslem narušovat společenské vědomí obyvatel socialistických zemí.

Mimo pozornost třídního protivníka nezůstává ani ČSLA. O rozklad jejího morálně politického stavu se pokouší přímým

působením, ještě častěji se snaží ovlivnit naši mládež v celku. Záměr prozradil mj. americký vojenský časopis *Military Review* v květnu 1971: „Jestliže v morálním vědomí mladých lidí vytvoříme mezery pro pronikání ideje svobodného světa, pak tento mladý člověk, obléčený do uniformy rudého vojáka, nebude fanaticky oddán komunismu a bude podle toho také bojovat.“

◀ Globální záměr třídního protivníka zdiskreditovat internacionální učení marxismu-leninismu jako zastaralé a překonané se ve vojenskopolitické oblasti realizuje napadáním ideově teoretických základů zabezpečování obrany socialismu a leninských principů výstavby a přípravy socialistické armády. Zvláště soustředěné útoky se zaměřují na poučky marxisticko-leninského učení o válce a armádě, které neúprosně odhalují sebevíce skryvané a maskované přípravy a zásahy imperialistických států proti revolučnímu a národní osvobozenkému hnutí, včetně příprav proti zemím socialistického společenství. Metodou buržoazní dezinterpretace zdrojů a příčin vzniku válek a popíráním jejich třídního charakteru jsou socialistické země vydávány za hlavní nebezpečí pro mír.

Zvláštní posláním má pomlouvačná kampaně o tzv. sovětské hrozbě. Jestliže občané kapitalistických států jsou jejím prostřednictvím zpracováni k souhlasu zvyšovat výdaje na zbrojení, pak českoslovenští občané, včetně příslušníků ČSLA, jsou zastrašováni jakýmsi nebezpečím, že Československo zásluhou jednoznačné podpory sovětské zahraniční politiky a členství ve Varšavské smlouvě může být vtaženo do válečného dobrodružství. V souvislosti s vědeckotechnickou revolucí ve vojenství vyvolává nepřátelská propaganda pacifistické iluze o účelnosti obrany malého státu jako je Československo ve válce, vedené jadernými prostředky.

◀ Buržoazní propagandistická mašinérie systematicky šíří různé „důkazy“ o tom, že výdaje států Varšavské smlouvy přesahují potřeby pouhé obrany, že armády Varšavské smlouvy se připravují na agresi a že velení NATO je donucováno k neustálému vyrovnávání vojenských sil. Nejčastěji parazitují na faktu, že současná vojenská rovnováha sil neznamená plnou rovnost vzhledem k tomu, že každá strana má svou strukturu ozbrojených sil. Každé opatření socialistických zemí k zabezpečení důsledné obrany je okamžitě překrucováno jako příprava na agresi navzdory tomu, že imperialistické vojenské kruhy koncipují a šíří různé doktríny, kterými otevřeně vyhrožují socialistickým zemím. Jestliže státy Varšavské smlouvy na záklá-

dě hrozby činí nezbytná opatření, označuje je nepřátelská propaganda za hlavní viníky horečného zbrojení.

V rámci kampaně o údajném porušování lidských práv v socialistických zemích je očerňována vojenská služba v socialistických armádách a takto deformovaná je porovnávána s „demokratickými a liberálními“ poměry v kapitalistických armádách. Argumentace je založena na předpokladech, že příslušníci naší armády jsou nedostatečně informováni o službě v kapitalistických armádách. Tak např. je vydávána přednost, že v řadě kapitalistických zemí není povinná vojenská služba a v některých kapitalistických armádách je vojenská služba kratší, zatímco v naší společnosti existuje stále povinná vojenská služba. Nepřátelská propaganda zamlčuje, že např. v USA, Velké Británii a v Kanadě existují profesionální armády a v řadě zemí, jako je NSR a Francie jsou armády poloprofesionální.

◀ Oštepáným argumentem jsou tvrzení, že v některých kapitalistických státech jsou ministry národní obrany „civilisté“, že přesné stavy vojsk a vojenské techniky nejsou utajovány, že v parlamentech se vedou diskuse o výši vojenských rozpočtů apod., což prý v socialistických zemích je neuskutečnitelné. Opět nevdstatné je zaměňováno za rozhodující. Občanský oděv nemůže změnit zájem ministra obrany, který je rekrutován z řad vojenskoprůmyslového komplexu. Ani hádky v buržoazních parlamentech nemohou zabránit agresivním cílům armád, které jsou nástrojem imperialistických vládnoucích kruhů. Nechybí ani zkrácený výklad o respektování práv tzv. odpůrců vojenské služby v kapitalistických státech.

Morální stav příslušníků ČSLA mají narušovat různé pacifistické iluze a teorie, dovolávání se jakési tradice nepopulárnosti armády ve vědomí československé společnosti a šíření fám o rozporech mezi armádou a lidem.

◀ Největší úsilí třídního protivníka je zaměřeno na narušení jednoty a spolupráce se Sovětským svazem a jeho armádou. K tomu má sloužit falzifikace historie vzniku ČSLA, zneužívání významu uplatňování sovětských zkušeností a pomlouvání dlouholeté internacionální spolupráce se Sovětskou armádou.

Falšování historických skutečností sleduje hlubší cíle než pouhé snižování vlastního významu událostí. Tak např. boje na Dukle, kde společně prolitou krví bylo zpečetěno nerozborné přátelství československých a sovětských vojáků, jsou líčeny jako zbytečné a nesmyslné krveprolévání a mají posloužit jako jeden z dů-

kazů, že socialistická vojenská strategie uskutečňuje své cíle bez ohledu na počet lidských obětí.

Emigrantská nakladatelství vydávají publikace, které znevažují bojovou cestu 1. čs. armádního sboru v SSSR a glorifikují západní odboj. K tomu se zneužívá fakt, že 2. světová válka začala téměř o dva roky dříve než došlo k napadení Sovětského svazu a tak zákonitě byly československé jednotky na Západě vytvářeny dříve. Předmětem vulgárního zkreslování v této souvislosti bývá sovětsko-německá smlouva o neútočení. Výsledkem komplikace zkreslených údajů a faktů a nehistorického přístupu při hodnocení událostí je např. absurdní tvrzení, že v době, kdy v Sovětském svazu nebylo ani pomýšlení na vytvoření československé vojenské jednotky, jsou nad Anglií sestřelováni čs. letci německými letadly, poháněnými palivem vyrobeným z dodávek sovětské ropy pro fašistické Německo. A to je v nepřátelské propagandě argument, který definitivně rozhoduje o přednosti západního odboje a zatracuje hrdinou bojovou cestu 1. čs. armádního sboru v SSSR. Knižní produkce tohoto charakteru je určena především k dezinformaci mladé generace.

Organizátoři ideově rozvrtného působení využívají i modernějších prostředků v úzké spolupráci s emigrantskými skupinami. Např. západoněmecká televize vysílala dokumentární film při příležitosti 40. výročí atentátu na R. Heydricha, ve kterém byli účastníci atentátu označováni za největší československé hrdiny 2. světové války. Pořad byl věnován i československým občanům jak o tom svědčila upozornění a reklama na nepřátelských rozhlasových vysílacích. V žádném případě nelze snižovat statečnost a odvahu čs. parašutistů, kteří vykonali čin, jenž byl světovou veřejností chápán jako akt spravedlivé odplaty. Divák dokumentárního filmu se bohužel nedozvěděl to nejpodstatnější: plán atentátu vznikl v londýnských vojenských kruzích bez součinnosti s domácími hnutími odporu, což mělo tragické následky, zvláště pro odboj řízený ilegálním vedením KSČ.

Narůstající tendence k falzifikaci průběhu a výsledku 2. světové války má ve vědomí především mladé generace vytvářet pochybnosti o historické úloze Sovětského svazu a jeho armády při porážce hitlerovského Německa a militaristického Japonska. Řada buržoazních historiků po skončení války dospěla ve svých dílech k závěru, že Sovětský svaz nesl na svých bedrech hlavní tíhu války a že měl rozhodující podíl na jejím výsledku. Nepřá-

telská propaganda je opomíjí a výlučně využívá díla buržoazních historiků, kteří zamlčují tuto skutečnost. Orientuje se na díla, která se snaží obelhat světovou veřejnost a tvrdí, že většina rozhodujících bitev se odehrála mimo sovětsko-německou frontu. Např. anglický historik A. Wykes v knize „Rok 1942 — mezník“ sestavil toto pořadí bitev podle důležitosti: vítězství britských vojsk u Alamejnu, vysazení anglo-amerických vojsk v severní Africe, bitva o ostrov Midway... Bitva u Stalingradu je uvedena na jednom z posledních míst.

Zamlčování rozhodující úlohy sovětských ozbrojených sil na jedné straně je posilováno snahou vychalovat zásluh americké armády na straně druhé. Podle jedné verze byl rozhodujícím činitelem porážky fašismu vstup USA do války, podle další verze — otevření druhé fronty v Evropě v červnu 1944. Nelze se pak divit tomu, že novodobí buržoazní historici opěvují dokonce „příznivý vliv“ porážky německých vojsk v Ardenách na úspěch viselsko-oderské operace Rudé armády v roce 1945. Historie je ovšem neúnosná. Dne 6. ledna 1945 požádal W. Churchill sovětskou vládu o pomoc vzhledem k tíživé situaci spojeneckých vojsk. Sovětský svaz vyhověl a zmíněnou operaci zahájil před plánovaným termínem.

V obdobném duchu dnes vystoupí i někteří čínští historici, kteří vyzvedávají „historickou úlohu Číny při porážce fašismu ve 2. světové válce“. Činí tak navzdory faktu, že čínská vojska za celou dobu 2. světové války nevedla ani jedinou strategickou operaci. Ozbrojený boj na čínském válečném poli měl převážně lokální charakter a neměl vliv na průběh války ani proti Japonsku.

Obsahové zaměření nepřátelské propagandy proti socialistické společnosti a její armádě má postupně vyvolávat u příslušníků armády nedůvěru v politiku KSČ, odmítání marxisticko-leninské teorie jako vědeckého světového názoru, zpochybňování nutnosti spojení se Sovětským svazem — spíše k němu vyvolává nepřátelství. V konečné fázi by se měl každý příslušník ČSLA utvrdit v názoru, že socialistická společnost je společností totalitní, bez budoucnosti, kterou není nutné bránit ani se na její obranu připravovat.

Třídní protivník předpokládá, že touto cestou si připraví pro případ agrese vhodné podmínky k úspěšnému vedení psychologické války proti jednotkám a útvarům ČSLA s cílem paralyzovat jejich vůli k odporu a rozvrátit morálku nejen vojsk, ale i obyvatelstva. Za současné vojenské rovnováhy považují psychologickou válku zá-

padní vojenští a političtí představitelé za jeden z hlavních prostředků, který má umožnit zvrácení existujícího poměru sil ve prospěch kapitalismu. I to je důvod, proč se neustále rozrůstá a zdokonaluje aparát psychologické války v armádách NATO.

Mohutné a koordinované pomlouvačné kampaně, neustálé proměny v metodách a formách nepřátelské propagandy nejsou projevem síly mezinárodní buržoazie, ale naopak neschopnosti nabídnout vlastní komplexní program společenského pokrokového vývoje. Cím tato neschopnost je zjevnější, o to usilovnější jsou snahy oslabovat úlohu reálného socialismu při řešení základních světových společenských problémů, zastavit revoluční přeměny ve světě a dokonce v bezradnosti vyhlásit komunismus jako omyl historie.

Pomluvy a lži na adresu reálného socialismu neustále sílí. Nejúčinnější zbraní proti nim je pravda a ta je na naší straně. Pravda o reálném socialismu ovšem nepůsobí automaticky. Musí být znásobena cílevědomou výchovou všech příslušníků armády k vědeckému světovému názoru, pevným přesvědčením o přednostech socialistické společnosti a schopnosti čelit vlivům nepřátelské propagandy.

K dosažení vysoké účinnosti boje proti vlivům třídního protivníka je nezbytné soustředit úsilí v ideologické práci na pozitivní objasňování těch otázek, které jsou v popředí zájmu nepřátelské propagandy. Jednáni XVI. sjezdu KSC zvyrazňuje zejména:

- otázky reálného socialismu, jeho třídní podstatu, úlohu v boji za mír a prosazování politiky mírového soužití, jeho dějinnou převahu nad kapitalismem,

- zesílit odpor proti antikomunistickým kampaním imperialismu, jeho pokusům o destabilizaci zemí reálného socialismu,

- věnovat mimořádnou pozornost boji proti všem projevům nacionalismu a antisovětskému a zabránit snahám imperialistických center zneužívat národnostní otázky a národních odlišností k rozdělování socialistických zemí.

Vzhledem k tomu, že v příštích letech bude ideologický boj soustředěn na otázky, který společenský systém je schopnější zajistit základní potřeby a předpoklady pro život lidstva, bude nutné obsah ideologické práce zaměřit na konfrontaci otázek, které dokazují přednosti socialistické společnosti a její obrovskou humanitnost. Jde především o otázky:

- zajištění trvalého míru a nastolení demokratických vztahů mezi státy, roz-

víjení procesu mezinárodního uvolňování a zastavení závodu ve zbrojení,

- využívání vymožeností vědeckotechnické revoluce a sociálního pokroku ve prospěch pracujících mas a vyloučení krize a nezaměstnanosti ze života společnosti,

- nastolení skutečné vlády lidu a podřízení státní politiky pracujícím tak, aby měli možnost rozhodovat o osudech zemí a řídit všechny společenské záležitosti,

- zajištění sociálních záruk a skutečné rovnosti občanů, úcty k lidské důstojnosti a podmínek pro všestranný rozvoj osobnosti.

Boj proti nepřátelské propagandě je nedílnou součástí ideologické práce a cílevědomého formování socialistického člověka. Určující stránkou je výchova v duchu vědeckého světového názoru, výchova k socialistickému vlastenectví a internacionalismu. Láska k socialistické vlasti a oddanost ideálům komunismu jsou neodlučitelně spjaty s třídní nenávistí vůči jejich nepřátelům, vůči jejich ideové rozvrátané působení.

Předpokladem rozvíjení výchovy k neshovíratelnosti vůči ideové rozvrátané působení třídního nepřátel je zvyšování ofenzivnosti a konkrétnosti našeho ideové výchovného působení. Uplatňování principu ofenzivnosti ideologické práce nesmí být jen v důsledném osvětlování a prosazování politiky strany, ale i v tom, že nanomáhá odstraňovat nedostatky ve vlastní práci a překonávat přetrvávající minulosti ve vědomí příslušníků ČSLA. Ofenzivnost je nemyslitelná bez její operativnosti, která vyžaduje schopnost reagovat a odpovídat na aktuální politické problémy, na nejasnosti a často i pochybnosti některých příslušníků. Požadavky současné doby vyžadují, aby ani jediná otázka nezůstala nezodpovězena a tak nebyla dána příležitost nepřátelské propagandě k využití možnosti tzv. předstihu v informování. „Je velmi důležité, aby se propaganda nevyhýbala palčivým tématům,“ připomíná na XXVI. sjezdu KSČS soudruh L. I. Brežněv, „aby se nebála mluvit o takzvaně těžkých otázkách. Politika naší strany je jasná a my jsme ochotni odpovědět na všechny otázky, které kladou sovětské lidé. Musíme to dělat směleji a s vědomím, že neodpovíme-li na ně, využijí toho nepřátelé naší země k pomlouvání socialismu.“ (XXVI. sjezd KSČS. Dokumenty a materiály, s. 75.) Zkušenosti z vnitropolitického vývoje v PLR jak před, tak i po srpnu 1980 v žádném případě nedovolují podceňovat nebezpečí z možného vlivu třídního protivníka, jeho spojenců a přísluhovačů.

Účinná výchova k třídní nenávisti a nesmiřitelnosti k ideově rozvrzatnému působení může být rozvíjena jen za předpokladu, že se stane záležitostí všech velitelů, politických pracovníků, stranických a mládežnických organizací. Přitom každý z nich v ní bude sehrávat svou nezastupitelnou úlohu.

Tato výchova musí být spojena s plněním úkolů bojové a politické přípravy, zabezpečováním vysoké bojové a mobilizační pohotovosti, upevňováním vojenské kázně a socialistických vztahů uvnitř vojenských kolektivů. Její účinnost bude závislá na objektivních znalostech a případnému vlivu nepřátelské propagandy na myšlení, nálad, postoje a jednání příslušníků ČSLA. Získaný přehled umožňuje přijímat operativně opatření v ideově výchovné a masově politické práci k eliminování vlivu cizích a nepřátelských názorů.

Výchova k nesmiřitelnosti vůči ideově rozvrzatnému působení předpokládá neustále objasňovat, že budujeme rozvinutou socialistickou společnost za úporného boje dvou protikladných společenských soustav, dvou nesmiřitelných ideologií a povinnost učit příslušníky ČSLA samostatně vyvozovat závěry, které z tohoto faktu vyplývají. Tomuto procesu především napomáhá odhalování cílů a záměrů nepřátelské propagandy, jejich metod a forem, jimiž má být rozvrácena socialistická společnost zevnitř a narušeno spojení se Sovětským svazem. Formy a metody nepřátelské propagandy jsou samy o sobě přesvědčivým důkazem, že ideově diverzní působení je navzdory obrovským prostředkům v defenzivě. Je tomu tak proto, že nepřináší žádné nové poznání a plní pouze apologetickou funkci — obhájí přežitou kapitalistickou společnost. V žádném pří-

padě nepřekládá ucelený program do budoucnosti, nanejvýše operuje s vizí jakési svobodné společnosti. Podstatným rysem její ofenzivnosti je skutečnost, že se musí podřizovat socialistické realitě, pouze se vnučuje do polemiky a úvah o socialistické budoucnosti.

Jednou z účinných cest, jak je možné eliminovat vliv nepřátelského působení, je rozhodný boj proti nedostatkům všeho druhu, proti nevšímavosti, neodpovědnosti, lhostejnosti a jiným projevům oportunistu v praxi. Tím zabráníme třídnímu protivníku parazitovat na našich chybách a nedostacích.

Historie budování socialismu přináší přesvědčivé důkazy o tom, že není možné úspěšně budovat a dále rozvíjet reálný socialismus bez účinného boje s ideovým a politickým protivníkem, zvláště když přešel na záluďné a rafinované pokusy o rozvrát socialistické společnosti. Proto nesmíme ani na chvíli zapomínat, že budujeme socialismus v podmínkách úporného boje dvou protichůdných společenských soustav. Těto realitě se nemůže nikdo vyhnout. Celoarmádní stranický aktiv k rozpracování a realizování závěrů XVI. sjezdu KSČ v ČSLA věnuje této otázce vážnou pozornost. Vždyť naší armádu tvoří velká část mladých občanů, kteří jsou ve dvojím postavení — jsou obránci socialismu a nepřestali být budovateli socialismu. O to závažnější je úkol pro všechny komunisty v ČSLA, který vyplývá z referátu náčelníka HPS ČSLA generálplukovníka A. Brabce: „Intenzivněji je také třeba posilovat třídní bdělost, vést nesmiřitelný boj proti všem projevům buržoazní ideologie a přežitým měšťáckým morálkám.“ (Celoarmádní stranický aktiv k rozpracování a realizaci závěrů XVI. sjezdu KSČ v ČSLA, s. 26.)